

Відмінник навчання, мастодонт радіо і гуру телебачення Сергій Притула – про телеглядацькі спогади з утроби матері і капітанські амбіції.

- Як давно ви дивитесь програму «Що? Де? Коли?». Поділіться найдавнішими телеглядацькими спогадами.

- Мабуть, ще з утроби матері. У нас в сім'ї це на рівні з КВН-ом була одна з найулюбленіших передач. Принаймні, з самого раннього дитинства, скільки пам'ятаю себе і поняття «телевізор». Мені здається, навіть «Катрусин кінозал» не витримував конкуренцію з «Що? Де? Коли?». Там була якась своя магія процесу. Голос Ворошилова... Нам його ніколи не було видно... Ми переживали, були свої улюблені гравці, були не улюблені гравці. Таке.

- І хто був улюбленим?

- Поки Двінятін не завів бороду - був вміняємий, ми так вважали. А потім став неадекват. Підкупав Максим Поташов – своїм напрочуд інтелігентним виглядом і так далі. Довгий час захоплювалися Друзьом, а потім сказали: «Самий умний чи шо?» Нам почало здаватися, що він вже аж занадто розумний. А коли потім він почав приводити свою дочку, ми сказали: «Ну, всьо. «Що? Де? Коли?» уже не тот». Були команда Блінова, команда Козлова і так далі. Цікаві такі. Білоруси були непогані.

- Коли вам запропонували сісти за ігровий стіл, яка була ваша перша думка?

- Перша думка була – хтось хоче дуже сильно посміятись над нами. По-перше, я завжди вважав, що який би ти не був розумний, коли ти не сидиш перед теліком і не дивишся програму, а стаєш її учасником, все не так весело, як тобі здавалося. Насправді взяти якесь з тих запитань «Що? Де? Коли?», які ми дивимось по телевізору, - ми з колегами вважали, що то дуже круто. Навіть якщо з десяти запитань, які мені задали, я взяв тільки одне – я вважав, що я дуже крутий. А тут треба відіграти цілу гру, і досвіду в цьому сенсі нуль. Треба заставити мозги працювати в абсолютно іншому напрямку. Власне, після гри я і зрозумів, навіщо нас викликали на 12.30, і був страшно злий на Ваську Фролову і Фагота, які приїхали пізніше всіх, і ми не могли нормально потренуватися. Розминка мозгів перед записом цієї гри – штука обов'язкова, дуже необхідна і дуже правильна.

- Що можете сказати про команду? Можливо, хтось вас здивував?

- Та ні, у нас всі достатньо давно знайомі. Якогось аж надто здивування не було. Єдине, що здивувало в приємному сенсі цього слова, потрясло, я б сказав, - це рішучість нашого капітана Антона Лірника. В принципі, дуже вміняємий чолов'яга, дуже начитаний, дуже розумний. Але коли він так різко відстоював свою позицію правильної відповіді... Коли вся команда його просить: «Тоха, не дури! Візьми підказку знатоків!» Ми програвали так конкретно... Але Антон настояв на своєму – і виграв. Молодець. Оце от правильно.

- Перед грою дехто у кріслі капітана бачив не пана Лірника, а вас...

- Відверто кажучи, я не впевнений, що почував би себе там комфортно. Само собою, що мені подобаються лідерські позиції і я завжди хочу бути попереду планети всієї, але ось такий розклад субординаційних позицій, капітан і рядовий боєць, мені подобається більше. По-перше, в контексті цього я частково звільняюсь від великої відповідальності, яка легла на плечі Антона. Так чи інакше, на ньому остаточне рішення. Він узагальнює думку команди. Він бере на себе відповідальність стратегічного планування гри. А ти, в свою чергу, маєш можливість, не засмічуючи голову якимись глобальними нюансами, вмикати мозки в правильному напрямку. Тому... Ну, ладно. Може, якби капітаном поставили Васю Фролову, я б лише психував. Тому що, по-перше, який з баби капітан? А по-друге - це ж Вася. Тоді я, може, кричав би, вовтузився: «Дайте мені ту посаду, бо я такий весь розумний!» А так, в принципі, ну блін. Антон – це правильний вибір. Якби запитали, я б сам сказав: «Давайте Антона».